

LBRIS

We know
books

DUMITRU CONSTANTIN - DULCAN

**ÎN CĂUTAREA
SENSULUI PIERDUT**

ÎNTÂLNIREA CU DESTINUL

**Ediția a II-a
revăzută și adăugită**

E I K O N
Cluj-Napoca, 2008

CUPRINS

Cuvânt înainte.....	7
Capitolul 1	
O întâlnire ciudată.....	13
Capitolul 2	
Rătăcitor pe căile destinului.....	19
Capitolul 3	
Exilat pe Terra.....	29
Capitolul 4	
Familia în care am venit pe lume.....	47
Părinții.....	47
Moartea tatălui.....	58
Sora și cumnatul meu	67
Frații mei.....	70
Cum i-am perceput pe cei din familie.....	72
Capitolul 5	
Lumea satului meu din perspectivă	
psihologică.....	75
Capitolul 6	
Horele din sat.....	91
Capitolul 7	
Primii ani de școală.....	99
Capitolul 8	
Primele iubiri.....	109
Primul sărut.....	120
Anii de liceu.....	123

Capitolul 9	
Anii de facultate.....	145
Medic de medicină generală și medic în specialitate.....	157
Drumul spre necunoscut.....	158
Capitolul 10	
Drumul spre „Inteligența materiei”.....	165
Idei de ordin conceptual general enunțate în eseul „Inteligența materiei”.....	177
Capitolul 11	
Anii de întuneric.....	183
Capitolul 12	
Drumul spre universitate.....	197
Capitolul 13	
Semne în umbra morții.....	209
Capitolul 14	
Câteva impresii de călătorie.....	217
Capitolul 15	
Oameni și prieteni rămași în universul meu spiritual.....	267

CUVÂNT ÎNAINTE

Raționând, în virtutea cunoașterii convenționale, înainte de a fi „ceva” eram „nimic”, și înainte de a fi iarăși „nimic” vreau să înțeleg ce a fost acel „ceva”. Aceasta este istoria vieții mele. O poveste în care în permanență naturalul a alternat cu supranaturalul, faptul comun cu miracolul.

Am fost martorul lucid al unor experiențe asupra cărora ne întrebăm de 2000 de ani dacă sunt reale sau sunt doar mitologie. Este motivul pentru care m-am decis să vorbesc despre viața mea așa cum a fost, văzută din ipostaza de „actor” și de „spectator”, în același timp, la spectacolul său. Mi-am văzut viața cu ochii minții, lucid, cu miile de „de ce-uri”, de clipe dramatice, de visuri, de speranțe, de entuziasm și dincolo de toate, cu numeroase întâmplări neobișnuite dar pline de semnificație pentru mine și... poate că nu numai pentru mine.

Ideea de *destin* mi s-a conturat treptat. Începându-mi viața în comunitatea satului în care m-am născut, am sesizat de mic reacția oamenilor în fața unor evenimente care veneau peste ei fără să aibă vreo vină, fără să le poată evita: boala, moartea, războiul, istoria... O „mână” străină de voința lor părea să dirijeze soarta tuturor. Surprins, m-am întrebat: există oare o soartă, un destin? Cum s-ar putea ști? Doar printr-o privire retrospectivă a propriei mele vieți, a raportului dintre voința de implicare și cauzele inevitabile ale evenimentelor trăite, mi-am răspuns.

Privind retrospectiv la evoluția mea, de la inocența primelor întrebări, la drumul constant parcurs până la momentul în care mi s-a oferit rara și nesperată șansă de a avea acces la o anumită cunoaștere, mă înfioră la gândul că *destinul* mi-a permis să trăiesc această clipă. De aceea primul meu gând de recunoștință este trimis către *înălțimi*.

Sunt mulți cei cărora le datorez recunoștința mea, începând cu istoria, care mi-a permis accesul la cultură și terminând cu toți cei ce au avut o legătură cu viața mea.

Sunt recunoscător părinților mei, care au acceptat suferința lor pentru evoluția copiilor lor.

Sunt mulți cei care au fost lângă mine cu sfaturile lor, cu bunăvoința lor. Tuturor le ofer gratitudinea mea.

CAPITOLUL 1

O ÎNTÂLNIRE CIUDATĂ

Într-o zi, din toamna lui 1986, eram foarte deprimat. Durerile epigastrice pe care le-am contractat, ca urmare a stresului în care eram obligat să lucrez, s-au accentuat. Plecasem la Paris fără știrea celor care, din invidie și frica de a nu rămâne acolo, se opuneau. La întoarcerea mea erau furioși și mă șicanau cu tot felul de amenințări.

În ciuda unui septembrie cu un soare auriu, într-una din toamnele frumoase de care pe atunci avea, adesea, parte Bucureștiul, dispoziția mea psihică era „la pământ”.

Spre ora 18 primesc un telefon anonim. O voce de femeie mă întreabă:

- Sunteți dl. dr. D.C.?

- Da.

- Știu că vă aflați într-un mare impas cu sănătatea.

Sunt rugată să vă ajut.

Este ușor de imaginat deruta mea. De unde știe? Cine este această doamnă? Cine o trimite...? Sunt întrebări pe care, evident, i le-am și pus.

- Cine vă trimite, doamnă, la mine?

- Nu pot să vă spun acum. Dacă vreți, bine, dacă nu, nu. Aveți libertatea să acceptați sau să suferiți.

Grea alegere pentru mine. Care dintre noi nu ar fi curios într-o astfel de situație?

- Bine, îi spun, vă aștept la mine.

Și a venit o doamnă mai în vârstă cu 8 ani decât mine, sobră, distinsă, cu o aleasă ținută intelectuală și reținută, rezervată sau oricum, fără efuziuni sentimentale manifestate zgometos. Era redactor la un ziar săptămânal, cu o istorie care debuta la sfârșitul sec. al XIX-lea și care se adresa structurii intelectuale de la noi. Fusese și secretara unui binecunoscut om de cultură, pe vremea când acesta era directorul ziarului. S-o numim Ioana G.

Dialogul care urmează și evenimentele petrecute în următoarele zile nu pot fi atribuite decât fanteziei dintr-un roman de imaginație. Și totuși a fost pură realitate. Scrisesem deja *Inteligența materiei*, dar făcusem permanent efortul de a nu mă îndepărta prea mult de realitatea concretă în tot ceea ce scriam. Eram complet străin de ideea de „mesageri” ai eterului ca să spun așa, de vindecări psihice și prin mesaje etc. Cu alte cuvinte eram la fel de bulversat ca și cititorul nevizat.

- Cum ați ajuns la mine?

- Recent, într-o dimineață, în timp ce lucram, mi-a apărut brusc numele dumneavoastră în minte. „Ce-i cu el?” am întrebat. „Este bolnav și are nevoie de ajutor” a fost răspunsul transmis mental. „Și ce să-i fac eu? Nu mă pricep la medicină.” „Ți se va spune la timp ce ai de făcut, dacă acceptă să-l tratezi. Nu i se poate încălca liberul arbitru”.

Am căutat telefonul și v-am sunat.

- Și cine sunt cei care „vă vorbesc”?

- Nu știu. Eu am doar reprezentarea mentală a ideii comunicate.

Am realizat imediat că intru pe un teren minat. Mi se pusese în vedere, după reprimarea intelectualilor din motive ideologice în 1982, că la o singură manifestare „neortodoxă” în plus, „dispar”. Mi-era în consecință teamă. Pe de o parte eram curios, voiam să știu ce înseamnă aceste experiențe care mă implicau, nevoia de tratament era de asemenea stringentă, dar nici frica de cerberii ideologici nu era de ignorat. Eu nu aveam condiții de întâlniri acasă, iar la cabinet era riscant. Telefoanele erau ascultate și vizitele în cabinet, ale celor care ne controlau, erau inopinate.

La toate acestea m-am gândit înainte de a spune da sau nu.

- Dacă acceptați prima ședință trebuie să fie la dumneavoastră acasă, mâine la ora 16.

Și acum urmează un surprinzător dialog al I.G. cu gândurile mele neexprimate prin viu grai.

Mă gândesc că la ora 16 sufrageria este încă ocupată și nu vom avea condiții de tratament, dar nu am spus nimic, ci doar m-am gândit și atunci a venit imediat răspunsul ei:

- Se admite să ne întâlnim la ora 18.

„Dar nu știu dacă se va elibera atunci sufrageria, îmi spun eu dialogând în gând cu mine însumi.”

- Va fi liberă sufrageria, vine răspunsul lui I.G.

Rămân stupefiat. În mod cert, probabil pentru a mă convinge că nu sunt victima unei escroace abile sau a unei bolnave care delirează, mi s-au dat aceste probe de „cunoaștere” a ceea ce gândeam venite din alte planuri, ale unei alte Realități. Este adevărat că în 1974 am avut șansa să experimentez transmiterea telepatică cu un subiect, dar care mi-a spus că antrenase în adolescență această capacitate, iar ceea ce recepta erau informații

LBRIS

We know
books

DUMITRU CONSTANTIN - DULCAN

**ÎN CĂUTAREA
SENSULUI PIERDUT**

**CREIERUL ȘI NOUA
SPIRITUALITATE**

**Cuvânt înainte de
Stela-Maria Ivaneș**

**Ediția a II-a
revăzută și adăugită**

E I K O N

Cluj-Napoca, 2008

© Dumitru Constantin-Dulcan

Editura EIKON, 2008
Cluj-Napoca, str. Mecanicilor, nr. 48
Redacția: tel/fax 0364-117246; 0728-084801
e-mail: edituraeikon@yahoo.com
Difuzare: tel/fax 0364-117246; 0728-084803
e-mail: eikondifuzare@yahoo.com
web: www.edituraeikon.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CONSTANTIN-DULCAN, DUMITRU

În căutarea sensului pierdut / Dumitru Constantin-Dulcan. - Cluj-Napoca
: Eikon, 2008.
2 vol.
ISBN 978-973-757-166-3
Vol. 2 : Creierul și noua spiritualitate. - 2008. -
ISBN 978-973-757-168-7

615.851

Copertă: Cristian Cheșuț
Editor: Vasile George Dâncu
Tehnoredactare: Cristina Braiț

CUPRINS

Cuvânt înainte de Stela-Maria Ivaneș.....	7
Cuvântul autorului.....	23
Capitolul 1	
Noile ipostaze ale creierului uman.....	29
Cum gândim.....	33
Influența factorilor psihici asupra neurogenezei și neuroplasticității.....	53
Capitolul 2	
Implicații ontologice și finalitate în neurogeneză și neuroplasticitate.....	63
Capitolul 3	
Creierul și conștiința	89
Neurofiziologia conștiinței.....	93
Există o extensie a conștiinței dincolo de creierul uman?.....	101
Spre o nouă știință a conștiinței.....	104
Capitolul 4	
Creierul și emoțiile.....	115
Substratul biochimic al emoțiilor.....	122
Sentimentul de empatie.....	123
Psihologia mulțimilor.....	125
Addicția și senzațiile „tari”	128
Râsul.....	128
Frica.....	129
Chimia iubirii.....	133
Emoția muzicii.....	137
Simțul moral în concepția științifică actuală.....	141

Capitolul 5	
Conștiința de dincolo de moarte.....	147
Capitolul 6	
Lecțiile psihologiei transpersonale.....	171
Capitolul 7	
Stările modificate ale conștiinței.....	181
Apostolul Pavel.....	182
Jeanne d'Arc.....	185
Jakob Böhme.....	185
Visul anticipativ (predictiv).....	192
Capitolul 8	
Omul în fața religiei.....	201
Presiunea „culturii” populare asupra	
minții.....	206
Întâlnire cu necunoscutul.....	209
Vindecările prin Sacru.....	217
Vindecările de la Lourdes.....	218
Miracolul de la Fatima.....	222
Jao de Deus.....	226
Într-un ashram din India.....	229
Mari tămăduitori în istorie.....	233
Iisus Christos.....	234
Martori ai miracolelor.....	242
Sfântul Nectarie de la Eghina.....	243
Un mare mister: Arsenie Boca.....	252
Concluzii asupra vindecării prin	
Sacru.....	263
Lumina de la Sfântul Mormânt din	
Ierusalim.....	267
Capitolul 9	
Creacionismul și evoluția.....	277

Capitolul 10	
Criza spirituală a omului modern.....	295
Capitolul 11	
Avertismente din „eter” pentru o nouă	
   spiritualitate.....	305
Capitolul 12	
Neuroteologia – o știință a viitorului?.....	317
Capitolul 13	
Societatea, astăzi.....	331
Capitolul 14	
Longevitatea în noua spiritualitate.....	349
Este posibilă întinerirea?.....	355
Capitolul 15	
Sugestii pentru alimentația viitorului.....	373
Ce să mâncăm.....	376
Relația dintre alimentație și cancer.....	389
Capitolul 16	
Spiritualitatea și societatea de mâine.....	399
Bibliografie.....	411

observație nu obligă pe nimeni să-și însușească și modul de interpretare al autorului. Avem acum libertatea de a gândi cu propria noastră minte. Cu acest gând, și în acest spirit, am scris cele ce urmează. Dar și cu speranța de a fi înțeleș de cineva.

Sunt pe deplin conștient de imperfecțiunea judecării umane și de aceea mă supun rațiunii Universului. Sunt sigur că aceea este mai îngăduitoare.

CAPITOLUL 1

NOILE IPOSTAZE ALE CREIERULUI UMAN

Suntem ființe dotate cu rațiune, cu o conștiință a cărei extensie ne-a permis să ne desprindem de stricta dependență a naturii și să ne edificăm o cultură și o civilizație. Creierul uman este singura noastră structură performantă, în raport cu cel al tuturor celorlalte ființe, care ne preced pe firul evoluției. Numai prin creier am făcut saltul spre ființa umană și nu prin totalitatea creierului nostru, ci doar prin câteva elemente din anatomia sa: numărul de neuroni, îndeosebi cei de asociație din structura scoarței cerebrale (cortex) – suport al capacității noastre de a raționa. În rest am putea spune că nu suntem performanți la nici un capitol. Nu avem nici vederea vulturului, nici auzul delfinului, nici olfacția felinelor. Nici digestia, nici imunitatea nu ating performanțele întâlnite la alte niveluri biologice. Și este un sens adânc aici. Fiecărei specii evoluția i-a adus acele structuri anatomice capabile să îndeplinească funcțiile impuse de mediul în care a fost obligată să-și îndeplinească finalitatea și să-și consume existența. De ce același mediu a impus, în funcție de specie, structuri diferite, când era de așteptat ca, aceleași cauze să genereze aceleași efecte, este o altă întrebare ce se poate pune științei.

Experiența comună și toate sursele științifice pledează pentru ideea supremației creierului în condiția

umană, în stabilirea raportului dintre noi și semenii și în primul rând în propria noastră fiziologie.

Consider necesar să abordez această structură, văzută ca cea mai complexă din Univers, dintr-o altă perspectivă decât cea clasică, una din care să putem desprinde concluzia existenței sau absenței unui sens în istoria noastră ca și a Cosmosului a cărui creație suntem.

Până în 1992 creierul era văzut ca o masă anatomică înghețată la forma impusă de dezvoltarea sa genetică. În cei 16 ani care s-au scurs de atunci s-a produs o adevărată revoluție științifică în cunoașterea creierului. Unii o compară cu revoluția produsă de Einstein în fizică.

Știm astăzi, grație actualelor mijloace de investigație că neuronul, celula de bază a creierului, nu este dată la naștere odată pentru toată viața ci că în permanență se nasc noi neuroni, cel puțin în două zone din creier bine precizate.

Știm de asemenea că există o relație de determinare între conținutul cognitiv și afectiv al gândurilor noastre și între modelarea creierului. În permanență creierul nostru se modelează anatomic și biochimic în funcție de ceea ce gândim, de ceea ce simțim. Începem să înțelegem mecanismele ecoului benefic sau nociv al gândirii noastre asupra creierului și implicit asupra sănătății, nu numai la nivel de individ, ci și de univers înconjurător. Plecând de la aceste observații, creierul ne apare, în mod surprinzător, ca suport, ca baza biologică fundamentală a unei noi *spiritualități*, a unei noi conștiințe. Dacă până acum codul de comportament social era dictat doar de consecințe etice convenționale și de religii – repere cel mai adesea ignorate, mai ales astăzi, pentru viitor se întrevede

o nouă lumină, o nouă speranță venită din partea neuroștiințelor cognitive și a psihologiei cognitive.

Bulversată, derutată de evenimente, care o bombardează încontinuu și pe toate canalele, contrariată sau atrasă de mode, care vor să dărâme toate miturile culturii și civilizației clasice, lumea pare să-și fi pierdut sensul, să scoată din subteranele indecenței toate anomaliile, pentru a le ridica la rang de normalitate.

Și în acest galimatias al unei lumi rătăcite, descoperim că există în noi o structură care ne spune: „Și totuși, viața are un sens!”.

Îmi propun să abordez, din această perspectivă, noile date despre creierul nostru, așa cum ne apar ele în lumina ultimelor cercetări.

Vom face o primă observație. Întreaga structură și fiziologie pare să fie creația unei alte minți, a unui arhitect nevăzut. Risc să-mi supăr toți confracții și biologii afirmând clar că evoluția nu a urmărit perfecționarea anatomiei, din care a rezultat ulterior o funcție, ci invers, din nevoia de a satisface o funcție s-a creat un suport anatomic.

Voi aborda numai din această perspectivă discuția, pentru că numai astfel putem avea o înțelegere a realității complete.

Pe scurt, în termeni de informatică, rolul creierului este acela de a procesa, prelucra informații venite atât din interiorul organismului, cât și din afara sa. Pentru a putea îndeplini această funcție, consistența sa nu este aceea a circuitelor integrate dintr-un computer fabricat de noi, ci una foarte maleabilă. La nevoia sa de *soft* i s-a impus o astfel de condiție a *hardului*. Practic, masa cerebrală poate fi strivită doar cu forța de apăsare a unui deget.

Este ușor de înțeles ce s-ar fi întâmplat cu o structură atât de vulnerabilă dacă „natura” nu i-ar fi „construit” cutia craniană în care este închisă. Dar nici aceasta n-ar fi fost suficientă. Mișcarea bruscă a capului, impactul cu diverse obiecte ar fi fost suficiente ca să ne traumatizeze creierul. Și atunci, „arhitectul” nevăzut l-a imersat, l-a scufundat într-o masă de lichid numit în termeni științifici lichid cefalorahidian. Și a luat încă o măsură de prevedere: a creat ventricolii cerebrale, care sunt spații pline, de asemenea, cu acest lichid cefalorahidian. Și de ce apă? Pentru că apa este elastică la impactul dintre creier și cutia osoasă a craniului în timpul mișcărilor bruște ale capului și în acest mod creierul este apărat.

Dacă am fi raționat invers, după canoanele evoluționismului în percepția actuală ar fi trebuit să spunem că, din multitudinea de mutații întâmplătoare, a apărut un complex de gene care a realizat această structură anatomică. Aceasta s-a dovedit utilă ca funcție adaptativă cerințelor biologice ale speciilor purtătoare și a fost păstrată.

Elementul esențial din anatomia creierului îl constituie celula neuronală sau neuronul. Structura sa este similară la toate speciile dotate cu sistem nervos. Ceea ce îl diferențiază pe om este numărul imens de neuroni de circa 100 miliarde și de asemenea numărul imens al neuronilor de asociație, intercalați între „intrare” și „ieșire”, adică între neuronii care aduc informația la creier și cei de emiteră a deciziei adecvate.

Fiecare neuron se poate conecta cu alți 1.000 - 10.000 neuroni.

Dacă am înmulți numărul de 100 miliarde de neuroni cu numărul exponențial de 10.000 pentru conexiunile realizate am ajunge la un număr urias, de ordin

astronomic privind mobilitatea și capacitatea creierului uman.

CUM GÂNDIM

Orice gând sau sentiment, este expresia activității creierului, activitate care se desfășoară în trei registre:

- electric
- biochimic
- molecular / anatomic.

Fiecare dintre aceste registre are o fiziologie proprie și se însoțește de efecte care se reflectă asupra stării de sănătate mentală, emoțională și fizică a noastră, dar nu numai, după cum vom vedea în continuare. Sub raport *electric*, sau mai exact *bioelectric*, orice impuls nervos este declanșat mai întâi ca o activitate electrică. Membrana neuronală are o structură specială care permite treceri selective între interiorul celulei și exteriorul său ionilor de Na⁺, K⁺, Ca⁺⁺ și Cl⁻. Se realizează astfel un curent ionic, exprimat printr-un potențial de acțiune, care se va propaga de-a lungul fibrelor nervoase. La nivelul conexiunilor dintre neuroni, numite sinapse, are loc o convertire a curentului ionic din forma electrică într-una chimică prin intermediul substanțelor cu rol de neuromediatorii eliberate de neuroni. Influxul nervos se constituie astfel dintr-o succesiune de convertiri electrice și chimice de-a lungul traiectelor nervoase.

Sunt două stări ale membranei neuronale: una de repaus și o alta de activitate, fiecareia corespunzându-i un *potențial de repaus* și un *potențial de acțiune*. Am adus în discuție aceste noțiuni pentru a sublinia că nu există propriu-zis un repaus absolut atâta vreme cât o celulă